EĞITIM Eğitilecek Öğrenciler

Oturum 10: Submission (5b)

Ron Lively, M.Div., M.A. tarafından sunulan – BiblicalMentoring.org (Çalışmalar)

Adım 1: Açılış duası

Adım 2: Her kişi anı ayetinden alıntılar: ŞIIR: **Efesliler 1:22-23**
22 Ve her şeyi ayaklarının altına koydu
ve onu kiliseye her şeyin başı olarak verdi,
23 ki bu onun bedenidir, her şeyi dolduran O'nun doluluğudur.

3. Adım: *İncil Bölümü'nün tamamını veya bir kısmını okuyun ve tartışın* **– Efesliler 1**

Adım 4*:* Kişisel başvurular ve/veya grup tartışmaları için sorular:

1. Biz öğrenciler olarak, ilk Kilise'de Havariler ve Pavlus'un sahip olduğu otoriteye sahip miyiz? Neden? Bize bu yetkisi kim verir?

2. Tanrı'ya karşı tutumumuz, Tanrı'ya karşı tutumumuz üzerinde düşünmek için yetki veriyor mu?

3. Otoritemizin sadece temsil ettiğimiz kişi sayesinde büyük olduğunu kabul edebilir misiniz?

4. Phillips'in "üzerimizdeki otoriteye boyun eğmemek büyük bir günahtır ve ağır sonuçları var" diye yazdığı fikirde misiniz?

5. BiblicalMentoring.org bir hizmet olarak bir Yönetim Kurulu'nun yetkisi altında faaliyet gösterdiğini kabul etmek önemlidir.

5. Adım*: Kitaptan içeriği okuyun ve tartışın:*

Yazara göre 5b Bölüm – Keith Phillips:

Bugün İsa Yetki Yoluyla Hüküm Sürer

İsa, "... Tüm yetki bana gökte ve yeryüzünde verildi." dedi. Bu temelde öğrencilerine "Gidin... ve tüm ulusları müritler edin..." Bu emrin içinde O'nun öğrencilerine Kilisesini inşa etmek ve düzenlemek için yetkisinin verilmesi örtülü olarak vardı; çünkü bunu "Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla" yapmayı söyledi (Matta 28:18,19). İsa, öğrencilerine şöyle dedi: "Sizi kabul eden beni kabul eder, ve beni kabul eden Beni göndereni kabul eder" (Matta 10:40). İşte otorite zinciri: Mesih Baba'yı temsil ediyordu; havariler Mesih'i temsil ediyordu. Bir havari kabul etmek, Baba'yı kabul etmek anlamına geliyordu (Yuhanna 13:20); bir havariyi reddetmek, Mesih'i ve Baba'yı reddetmek demekti. Apostol Pavlus sık sık Tanrı'nın verdiği yetkiye atıfta bulunuyordu: "Çünkü Rab'bin sizi yüceltmek için verdiği yetkiyle biraz daha övünsem, sizi yok etmek için değil, utanmam" (2 Korintliler 10:8). Ve Pavlus sık sık yetkisini kullandı: "Şimdi size emrediyoruz, kardeşler, Rabbimiz İsa Mesih'in adıyla..." (2 Selanikliler 3:6). İlk öğrenciler, Mesih'ten aldıkları yetkileri yetkilenlere devrettiler. Mesih'in yetkisiyle kilise liderleri atadılar (Elçilerin İşleri 6:3,6; 14:23) ve onlara başkalarını eğitmekle görevlendirildi, onlar da başkalarını öğretecekti (2 Timoteos 2:2). Pavlus yetkisini Titus'a emanet etti (Titus 1:5) ve ona "oradaki Hristiyanlara imanda güçlenmeleri için gerekli kadar sert konuşmalarını..." (Titus 1:13 LB) ve onları "bunu yapmaya her hakkı olan biri olarak ..." düzeltmeyi ... (Titus 2:15). Pavlus, Hristiyanların iki öğrencisinin otoritesine Mesih'e boyun eğmelerini beklerdi: "Lütfen onların talimatlarını takip edin ve onlara ve yanınızda gerçek bir bağlılıkla çalışan diğerlerine yardım etmek için elinizden geleni

yapın" (1 Korintliler 16:16, italik eklenmiştir). Yeni Ahit Kilisesi'nde, ikinci ve üçüncü nesil öğrenciler otoriteyi özgürce kullanırdı. Tüm otorite Tanrı'dan geldiği (Romalılar 13:1-5) ve O'nun seçtiğine yetki verdiği için (Efesliler 4:11,12), Otoriteyi emanet edenlere olan tutumumuz Tanrı'ya karşı gerçek tutumuzu yansıtır. O'nun yetkisi hayatımıza dokunduğunda, Mesih bunu kabul etmemizi ve Mesih'e olduğu gibi sevinçle teslim olmamızı ister. Teslimiyetimiz, Tanrı'ya olan güvenimizin bir ilanıdır.

Yetkini teslimiyet yoluyla alırsınız

Bir kişinin kullandığı otorite, boyun eğdiği otoriteye göre belirlenir. Roma centurionu, Mesih tek bir kelime söylerse hizmetkarının iyileşeceğini biliyordu. Centurion güvenini şöyle açıkladı: "Çünkü ben de otorite altında bir adamım..." (Luka 7:7,8 KJV). Devredilen otoriteye verilen yetkiye verilen yetkisi anlardı. Liderlerine itaat ettiği sürece, söylediği her emir Roma imparatorunun yetkisini taşırdı. Ona itaatsizlik etmek imparatoru küçümsemek demekti. Centurionun otoritesi, temsil ettiği kişi sayesinde büyüktü. Centurion da aynı ilkeyi Mesih'te de tanıdı. Tanrı'yı temsil ettiği ve Baba'nın iradesine tamamen boyun eğdiği için, İsa'nın söylediği her kelime Tanrı'nın yetkisiyle donanırdı (Efesliler 1:20-23). Yüzbaşının itirafı, "Ben de otorite altında bir adamım," tüm gerçek otoritenin kutsal metin temelini özetliyor: boyun eğmeyen bir kişinin yetki kullanma hakkı yoktur. Bir gün Los Angeles şehir merkezinde büyük bir trafik sıkışıklığı gördüm. Bir adam, yoğun bir kavşağın ortasında durup, trafiği önce bir yönden, sonra başka yönden durduruyordu. Sonunda, dört yönden gelen trafiği durdurdu. Sürücüler çok öfkeliydi. Çevredeki izleyiciler bağırıyordu. Ne düşüneceğimi bilemedim. Adam yetkin görünüyordu. İyi giyinmiş, temiz tıraşlıydı ve yarattığı gürültüden hiç rahatsız olmamış görünüyordu. Ama motivasyonlarını anlayamadım. Ne yangın, ne kaza, ne yaralanma vardı. Polis gelip adamı kaldırıma götürdüğünde, kalabalık alaycı bir şekilde bağırdı ve bağırdı: "Onu akıl hastanesine atın! Onu bir psikiyatristi götürün!" Adamı yargılamışlar ve açıkça kendisine ait olmayan bir yetkisi kullandığı için onu bir kuruma göndermeye hazırlardı. O polis ya da itfaiyeci değildi. Sadece bir vatandaştı—kontakt lensini bulmaya çalışıyordu! Kalabalık, otorite altında olmadan otorite kullanan herkesin deli olması gerektiği sonucuna vardı. Bir Hristiyan, Mesih'ten gelmedikçe otoriteye sahip değildir. Ve Mesih, yetkili olanlara boyun eğmeyi reddettiğimizde, yetkilerimizi kaybederiz. Bunun bir örneğini Gaius'a Diotrefes'e itaat etmemesi gerektiğini söylediğinde buluyoruz, çünkü Diotrephes Yuhanna'ya itaat etmedi (3 Yuhanna 9-11). Yetkili olanlara boyun eğmek büyük bir günahtır ve ağır sonuçları vardır. Pavlus şöyle yazar: "Ve eğer biri bu mektuptaki talimatımıza uymazsa, o adamı özellikle not et ve onunla arkadaş olmayın ki utanç için. Yine de onu düşman olarak görmeyin, onu kardeş gibi uyarın" (2 Selaniklıler 3:14,15). Üzerinde yetkili olanlara boyun eğmeyi reddeden bir inanan, kaçak bir çocuk gibidir. Kendi başına bakmaya çalışacak, ancak yetişkin gözetimi olmadan hayatta kalması ciddi tehlikededir. Ruhani bir koruyucunun koruyucu gözetiminden mahrum bırakan kişi, Tanrı'nın yetiştirildiği yardımı reddeder ve belirsiz bir gelecekle karşı karşıya kalır. Güven, bir öğrencinin gücüdür (Yeşaya 30:15). Watts'ta hizmet etmeye başladığımda, kimseye boyun eğmiyordum. Kısa süre sonra anladım ki, dindar insanların otoritesi altında olmadan, yetkiyi yok. Bu benim için kötüydü ama hizmet ettiğim kişiler için daha kötüydü. Teslim olabileceğim bir grup adam için özenle dua ettim, çünkü "çok sayıda danışmanda güvenlik vardır" (Süleymanlar 11:14 KJV). Ve Tanrı'nın erken Kilise liderleriyle kurumsal olarak konuştuğunu biliyordum (Elçilerin İşleri 15:28). İlk Yuhanna 4:1, teslim olmadan önce "ruhları sına" der. Bu, tanrısal insanların liderliğini aramak için bir emrdir. Bu adamların Tanrı'nın otoritesini almak için belirli kutsal kitap şartlarını yerine getirmeleri gerektiğini fark ettim. Hem bireysel hem de bedensel olarak, Tanrı'nın Sözüne mutlak otorite olarak boyun eğmeleri gerekiyordu (1 Timoteos 6:3-5; 2 Timoteos 3:16,17). Hristiyan bağlılıklarını kanıtlamaları gerekiyordu (2 Korintliler 8:22) başkalarına hizmet ederek (Matta 20:26,27) ve her şeyde, örneğin paranın yönetiminde (Luka 16:10-12) sadık kalarak.

Özetle, inançlarını yaşamaları gerekiyordu, benim örnek alabileceğim bir model sundular (3 Yuhanna 11). Ve Rab bu insanları sadakatle sağladı. Onlar World Impact'in Yürütme Kurulu oldular. Tanrı'ya bağlılıklarını doğruladıktan sonra, onlar aracılığıyla Tanrı'nın liderliğine güvenebileceğimi biliyordum, böylece beni aktif olarak yönlendirip öğütler.

s.51-54

***6. Adım**: Kişisel dua isteklerini paylaşın, sonra her kişi diğerinin istekleri için dua eder.*

Kaynak: Bir Öğrencinin Yetişilmesi Dr. Keith Philips tarafından. Fleming H. Revell Company tarafından yayımlanmıştır, 1981. ISBN 0-8007-1181-5. Giriş Robert E. Coleman tarafından yazılmıştır. Aşağıdaki içerik (çalışma soruları hariç) revizyon olmadan kitaptan alınmıştır.

Revize 20261011